

i Sommeren 1913 havde Inspektøren givet Ordre til, at denne Dør skulde holdes aaben, *selv* om der ingen var paa Kontoret, fordi Anstaltens eneste Telefon fandtes i Inspektørens Kontor, og den paa Gulvet i Fængselshallen posterede Betjent blev altsaa derved sat i Stand til at høre en eventuel Opringning — se Bilag Æ, Side 2 —, men paa samme Tidspunkt stod ogsaa Fængselets Hovedadgang til Terrainet udenfor: *Porten*, aaben, fordi Terrainarbejder, som udførtes af Fanger fra Horsens, krævede det.

Det faktiske i Sagen er herefter dette, at Sikringen i Fængslets Periferi paa Grund af disse Arbejder var *svækket*, og den logiske Følge heraf burde altsaa være, at Sikringen indendørs *styrkedes*; men i Stedet for svækkes ogsaa den derved, at Døren mellem Inspektørens Kontor og Fængselshallen beordres holdt aaben, ogsaa naar der ingen er til Stede paa Kontoret. Paa dette Forhold gøres Betjent A. B. J., som det fremgaar af Bilag Nr. 7 til medfølgende Skrivelse til Fængselsdirektøren af 2. Juni 1916, opmærksom af en Fange, som arbejder i Fængselshallen. Betjenten aflaaer da Døren mellem Hallen og Kontoret; han overtræder følgelig en given Ordre, og paa dette Forhold er Inspektørens Opmærksomhed i hans Indlæg — Bilag Æ, Side 2 f. — rettet langt mere end paa, at hans Ordre var urigtig, idet han lod Hensynet til Sikkerheden mod Undvigelsesforsøg vige for Hensynet til Telefonen, hvilket jo oven i Købet let kunde fyldestgøres ved at anbringe en Vagt, der kunde passe Telefonen, naar Inspektøren forlod Kontoret. Flertallet synes heller ikke under sit Studium af „Akterne og det i øvrigt oplyste“ at være naaet til Klarhed over det, der paa dette Punkt er Sagens Kerne, nemlig at en Svækkelse af Sikringen i Fængslets Periferi maa kræve en Styrkelse af Sikringen i Fængselets Indre, og at en Foranstaltning, der netop virker i *modsat* Retning, betyder, at Straffeanstalten paa det paagældende Tidspunkt ikke „holdes betryggende lukket“, altsaa netop, hvad der hævdes i oftnævnte Skrivelse til Fængselsdirektøren af 2. Juni 1916. Og at Anstalten ogsaa

efter det her omhandlede Tidspunkt har lidt af svage Punkter med Hensyn til Sikring, viser jo den Kendsgerning, at det faktisk er lykkedes en Fange at undvige.

Ved de foran imødegaaede Punkter har det drejet sig om positive Kendsgerninger, som maatte kunne bestyrkes eller afkræftes ved Beviser hentede fra det rigt holdige, flere Hundrede Sider omfattende Materiale, der er stillet til Udvalgets Raadighed. Dette Materiale har Flertallet jo efter sin Forsikring gennemarbejdet, men det har ikke fundet sig beføjet til at underbygge sin Paastand om, at de paagældende Anker havde „intet paa sig“ med noget som helst Bevis hentet fra Materialet eller med noget Bevis overhovedet. Denne Fremgangsmaade er jo let, den koster ikke meget Arbejde, men til Gæld svæver rigtignok ogsaa selve Paastandene i Luften. End ikke Forsikringen om, at Akterne er gennemgaaede og det „i øvrigt oplyste“ tilegnet, tilvejebringer blot den svageste Forbindelse mellem Flertallets Paastand og Jorden, d. v. s. Akterne, fordi Gennemarbejdelsen ikke giver sig Udslag i en eneste fra Akterne hentet Kendsgerning til Underbygning af Paastanden. Og hvor højt Mindretallet under Samarbejdet i Udvalget ogsaa har lært at vurdere Flertallets Opfattelses- og Arbejdsevne, tør vi dog under Hensyn til det Ansvar, Udvalgets Formaal ogsaa paalægger os, ikke nøjes med denne alt for let erhvervede subjektive Vurdering, men har anset det for vor Pligt ud af Materialet at fremdrage de Momenter, paa hvilke en objektiv Vurdering kunde begrundes.

Men skal nu Mindretallet videre i sin Paavisning af det uholdbare i Flertallets Paastande, er man noget vanskeligere stillet, fordi det herefter drejer sig om „Tjenesteaaenden“ og „Tonen i Personalet“, som efter undertegnede *Fraenkels* Paastand i hans oftnævnte Skrivelse til Fængselsdirektøren af 2. Juni 1916 skulde være henholdsvis nedbrudt og korrumperet. „Aand“ og „Tone“ er Begreber, om hvilke der som Regel lader sig disputere. Hvad